

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com

CUVÂNTUL ROMÂNESC **de Wellington**

Buletin Parohial nr.2, luna August 2013

Din acest număr:

- ❖ Despre Biserică;
- ❖ Sărbătorile lunii August;
- ❖ Din viața Parohiei;
- ❖ Învățăături duhovnicești;
- ❖ Pagina gospodinelor;
- ❖ Povestea vorbe;
- ❖ Pagina copiilor;
- ❖ Pagină de meditație.

Programul liturgic pe luna August

- ❖ 4 August 2013: Duminica a 6-a după Rusalii, Vindecarea slăbănogului din Capernaum, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 6 August 2013: Marți, Schimbarea la Față a Domnului, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 11 August 2013: Duminica a 7-a după Rusalii, Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 15 August 2013: Joi, Adormirea Maicii Domnului, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 18 August 2013: Duminica a 8-a după Rusalii, Înmulțirea pâinilor, ora 09:00 Acatistul Adormirii Maicii Domnului; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 25 August 2013: Duminica a 9-a după Rusalii, Umblarea pe mare – Potolirea furtunii, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 29 August 2013: Joi, Tăierea cinstului cap al Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul, ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie.

„ Căci dacă adâncimii inimii omului voi nu-i puteți da de fund și nici nu puteți să cuprindeți șirul cugetării ei, cum ați putea voi oare să pătrundeți pe Dumnezeu, Care a făcut toate acestea, și să cunoașteți mintea Lui și să înțelegeți gândurile Lui? Niciodată, fraților! Nu întărâțați pe Domnul Dumnezeu vostru!” (Iudita 8.14)

Inima noastră este o mare taină pentru noi înșine. Nu am făcut-o noi, dar este a noastră și ne umple de viață în fiecare clipă. Și dacă o desfacem în două, între cele patru camere ale ei se vede clar ca lumina zilei cum în mijloc tronează o cruce. Crucea din inima noastră este, așadar, semnul că noi suntem ai lui Dumnezeu și nu ai noștri. Sau... așa ar trebui să fim...

Dacă inima unui om este cuprinsă de bunătate, nu ar trebui să ne mire, pentru că Făcătorul lui este Bun, este Dumnezeu. Dar dacă inima cuiva este cuprinsă de răutate, atunci ne mirăm pe bună dreptate de această nedreptate. Se cuvine dar ca inima noastră să fie adânc mare de bunătate și nu un adânc mare de răutate.

Adesea nu putem înțelege cum un om poate să mai fie bun, când lumea este atât de rea. Dar nici când un om este rău, nu putem înțelege, pentru că Dumnezeu ne cheamă să fim buni. Dumnezeu ne cheamă să fim un colț de cer într-un boț de pământ.

Deci dacă uneori ne vine greu să credem că în zilele noastre un om mai este capabil încă, să trăiască o viață adevărată în Hristos, făcând roade de bunătate, atunci și mai greu de crezut, sau chiar imposibil, este ca un om, cu demnitate împăratească, ce în poziție normală stă în două picioare, cu capul spre cer și inima chemată să fie casă a Sfântului Duh, să-și golească inima de bunătatea care ar trebui să-i fie proprie și să o umple cu răutatea care îi este improprie. Pentru că răul este lipsa binelui.

Și pentru că noi, de multe ori, Îl iubim pe Dumnezeu cu măsura noastră omenească, Îl socotim pe Făcătorul și Tatăl nostru ca pe unul dintre noi, ca pe un simplu om, cu slăbiciuni și ambiții omenești. Vrem să-L pătrundem pe Dumnezeu cu rațiunea noastră omenească și să-L coborâm din înălțimea bunătății slavei Sale, la nimicnicimea răutății noastre pământești și deșarte. Și așa se face că răzbunătorul Îl vrea pe Dumnezeu, Judecător răzbunător; leneșul Îl vrea pe Dumnezeu nepăsător; materialistul Îl vrea pe Dumnezeu suficient de bogat ca să nu-i mai ceară și lui să facă milostenie de bună voie din ce are el de la Dumnezeu; cel mândru vrea ca Dumnezeu să-l laude în fața întregii lumi că nu mai e alt om ca el; cel desfrânat vrea ca Dumnezeu să fie înțelegător și să accepte desfrânarea lui fără a-l judeca; omul nemilostiv Îl vrea pe Dumnezeu nemilostiv față de oamenii care nu i-au făcut bine vreodată sau nu l-au ajutat, ori i-au cerut ajutorul când el nu a vrut să îl dea; iar cel care îi zice binelui – rău și răului – bine, vrea ca Dumnezeu să stea la locul Lui în cer și să nu-i mai dovedească mereu adevărul prin oameni care gândesc limpede.

Iată cum noi ne amăgim pe noi înșine crezând că noi Îl cunoaștem cel mai bine, pentru că Îl vedem și înțelegem prin ochii noștri tulburi și mintea încurcată în pulberea credinței noastre. Dar Dumnezeu este opusul răutății și ambițiilor noastre omenești; este cu mult mai presus de credința noastră puțină și slabă și mai mult decât toate virtuțile noastre personale. Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har.

Dumnezeu ne cheamă la El în fiecare clipă pentru a ne da Harul Lui, care să fie în ajutorul smereniei noastre și să ne facă dumnezei după har și frați cu Hristos, Care S-a smerit pe Sine până la moarte și încă moarte pe Cruce. Noi nu vrem să ne smerim și să ascultăm sau să ne plecăm voii altuia, pentru că vrem să fim în rândul lumii moderne și civilizate. Și dacă Dumnezeu ne vrea, să se facă El ca și noi. Pentru că și batjocoritorii lui Hristos Îi cereau să se coboare de pe cruce dacă este Fiul lui Dumnezeu, neînțelegând pilda smereniei Lui.

Nouă ne place să nu ni se spună ce să facem pentru că suntem liberi. Nu vrem să ni se poruncească și nici nu ne supunem îndemnurilor.

Dar dacă Dumnezeu se va întărâta împotriva noastră și va fi neascultător nouă așa cum noi nu vrem să ascultăm de El și ne va lepăda de la fața Sa așa cum vrem noi să-L ținem departe de viața noastră, atunci unde vom mai scăpa? Cine va mai fi sprijinul nostru? Să ne scape dar, mintea și puterea noastră omenească, pentru că noi asta vrem și cerem mereu: eu, omul, să fiu propriul meu stăpân!

Ce vrem noi de fapt? Să fim liberi de ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și să ascultăm de rațiunea noastră omenească, dar să fim robi ai păcatului și supuși ai celui rău? Sau să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să ne supunem Lui, ca prin smerenie, să fim liberi de greutatea păcatului și să ieșim de sub stăpânirea celui rău?

Cât încă mai avem vreme și Dumnezeu nu ne dă după cum am merita, să-I mai mulțumim, măcar din când în când, pentru mila și marea Lui iubire de oameni că nu se uită la răutatea inimii noastre și să ne întoarcem cu toată inima spre El! Să răsune mereu în mintea noastră cuvintele lui Hristos! Și să facem inima noastră să fie după cum vrea Dumnezeu! Și măcar că nu L-am putea cuprinde cu mintea noastră, să ne aibă El la inima Lui!

Pentru că Dumnezeu nu caută la fața omului, ci la inima lui. Și din prisosul inimii sale, din bogăția sa interioară, omul scoate ori pe cele rele, ori pe cele bune.

Dumnezeu să ne lumineze tuturor mintea și să ne umple inima de bunătate și să ne fie sprijinitor, pentru că umblăm prin mijlocul a multe curse, iar pe pământul acesta suntem străini și călători.

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE BISERICA (2)

După ce în numărul trecut am vorbit despre **unitatea și unicitatea** Bisericii, pe care o mărturisim în Simbolul Credinței, iată că acum a venit vremea să vorbim și despre celelalte însușiri ale Bisericii, anume: “ **sfântă, sobornicească și apostolească.**” În cele ce urmează, vom vorbi despre fiecare însușire în parte, explicându-le așa cum sunt expuse în Învățătura de Credință Ortodoxă.

*** De ce se numește Biserica „sfântă”?**

Biserica se numește sfântă, pentru că sfânt este Capul ei, Mântuitorul Iisus Hristos, pentru că sfinte sunt mijloacele mântuirii, Duhul Sfânt, Care sălășluiește în Biserică până la sfârșitul veacului, învățătura propovăduită și Trupul Domnului, Care e sfințenia însăși. Sfântul Apostol Pavel zice: „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca să o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, și ca s-o înfățișeze Săși Biserică slăvită, neavând întinăciune, nici prihană sau altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană” (Efes. 5, 25-27). Sfântul Irineu scrie: «Unde e Biserica, acolo e și Duhul Sfânt și unde e Duhul Sfânt acolo e și Biserica și tot harul». «Biserica e fără pată și fără zbârcitură», zice Rufin. Bisericile, grăiește Origen, «sunt ca luminătorii în lume (Filip. 2, 15). Cel mai rău membru al Bisericii nu poate fi comparat cu nimeni din adunările omenești».

*** Poate fi Biserica sfântă, dacă ea cuprinde și păcătoși?**

Păcătoșii nu ating sfințenia Bisericii. Miezul misiunii Bisericii stă tocmai în îndreptarea păcătoșilor. Toți oamenii sunt păcătoși, încât despre nici unul nu se poate spune că e lipsit de păcate (Fac. 6, 5, 12; III Regi 8, 46; Pilde 20, 9; Eccl. 7, 20; Iov 14, 4, 5; Iacov 3, 2; I Ioan 1, 8). Însuși Apostolul Pavel a spus despre sine că e cel dintâi dintre păcătoși (I Tim. 1, 15). Mântuitorul a asemănat Biserica, în diferitele Sale parabole, cu țărâna care cuprinde și grâu și neghină (Matei 13, 24-30, 36-43), cu năvodul care prinde și pești buni și pești răi (Matei 13, 47-50), cu nunta fiului de împărat la care sunt chemați și cei ce nu au haină de nuntă (Matei 22, 9-14), și abia la sfârșitul veacurilor se va alege grâul de neghină, peștii buni de cei răi, cei ce au haină de nuntă de cei fără o astfel de haină. Apostolul Pavel spune că Biserica este ca o casă, în care se găsesc și vase de cinste și vase de necinste (II Tim. 2, 20), sau asemenea corpului omenesc, care are și membre de cinste și membre de necinste (I Cor. 12, 22-24). Așadar, e cu neputință ca toți membrii Bisericii să fie sfinți și fără de păcate. Rolul Bisericii este tocmai de a-i sfinți pe toți, prin mijloacele sfințitoare pe care le are. Prin această misiune și prin aceste mijloace (Sfintele Taine) este Biserica Sfântă, iar nu prin starea de sfințenie a membrilor ei.

*** De ce se numește Biserica „sobornicească”?**

Biserica „sobornicească” înseamnă întâi o Biserică răspândită în toată lumea, cuprinzând pe credincioșii din toate locurile, din toate timpurile și de la toate popoarele, ca o încununare a poruncii Mântuitorului: „Mergând învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19). Sfântul Apostol Pavel spune galatenilor și colosenilor că în Biserica lui Hristos nu se face deosebire de neam între credincioși: „Nu mai este elin și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob și liber, ci toate și întru toți Hristos” (Col. 3, 11; Gal. 3, 28). Biserica „sobornicească” înseamnă unirea tuturor cu totul. Fiecare membru și toți la un loc stau în unire cu Biserica întregă și aceasta cu fiecare membru. Mai este sobornicească și pentru că Sinoadele ecumenice sau Soboarele a toată lumea sunt autoritatea cea mai înaltă a obștii creștine, având să se pronunțe fie asupra credinței, fie asupra vieții creștine. Biserica „sobornicească” are, în fine, și înțelesul de „ortodoxă”, adică „dreptcredincioasă” (dreptmăritoare), ceea ce înseamnă unitatea în învățătură și conducere, ca legătură ce unește Bisericile din diferitele teritorii. Cu acest înțeles găsim cuvântul prima dată la Sfântul Ignatie Purtătorul de Dumnezeu, care susține că «Unde este Hristos, acolo este Biserica sobornicească».

Nimeni n-a arătat mai cuprinzător și mai limpede înțelesul sobornicității Bisericii, ca Sfântul Chiril, marele catehet de la Ierusalim: «Biserica se numește sobornicească, zice el, pentru că ea este în toată lumea, de la o margine a pământului la alta; pentru că ea învață sobornicește și fără greșală toate dogmele, care trebuie să ajungă la cunoștința oamenilor, despre lucrurile văzute și nevăzute, cerești și pământești; pentru că ea supune la adevărata evlavie tot neamul omenesc, conducător și conduși, învățați și neînvățați, pentru că ea tratează sobornicește și vindecă tot felul de păcate săvârșite de suflet și de

trup; în fine, pentru că ea posedă tot felul de virtuți, oricum s-ar numi, în fapte, în cuvinte și în tot felul de daruri duhovnicești».

****De ce se numește Biserica „apostolească”?***

Biserica se numește „apostolească” pentru că ea a fost întemeiată de Mântuitorul pe temelia Sfinților Apostoli (Efes. 2, 20), a fost răspândită în lume și organizată de către Sfinții Apostoli; pentru că, cu ajutorul Duhului Sfânt care este în ea de la Cincizecime, păstrează neschimbată învățătura dată ei de Iisus Hristos (Ioan 14, 26; 16, 13) prin Sfinții Apostoli; și, în fine, pentru că păstrează darurile Sfântului Duh de la Sfinții Apostoli prin succesiune; adică păstrează legătura harului neîntreruptă de la aceștia până astăzi, adică prin succesiune apostolică.

Apostoliceitatea Bisericii e mărturisită atât de Sfânta Scriptură, cât și de Sfânta Tradiție. Sfântul Apostol Pavel scrie: „Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia Apostolilor și a Proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos, întru care toată zidirea bine alcătuită crește, întru locaș sfânt, în Domnul” (Efes. 2, 19-21). Același Apostol îndeamnă pe credincioșii săi să se depărteze de învățătura și de învățătorii care nu se sprijină pe Sfinții Apostoli. El scrie tesalonicenilor: „Drept aceea, fraților, stați neclintii și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (II Tes. 2, 15). Tot Sfântul Apostol Pavel spune lui Tit: „De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te” (Tit 3, 10).

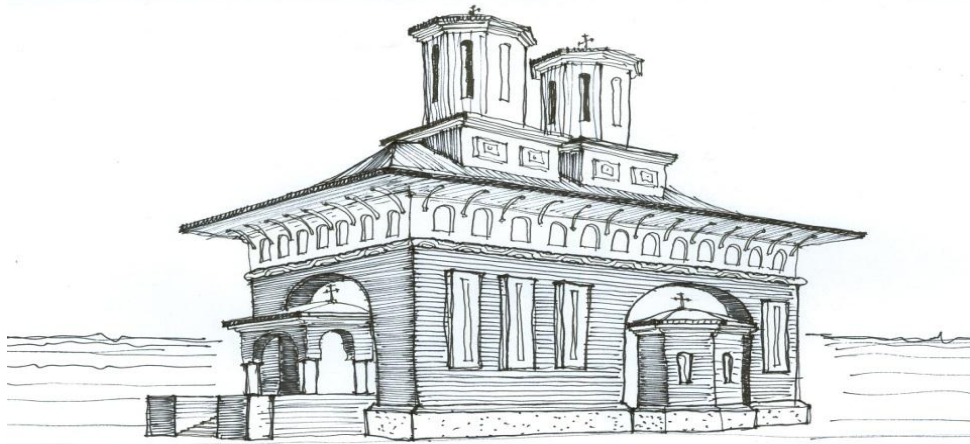
Apostolii, zice Sfântul Irineu, au întemeiat Bisericile. Ei au pus din plin, ca într-un depozit bogat să ia din ea băutura vieții. Ei au transmis tradiția aceloră căroră le încredințau bisericile. Sfântul Irineu atrage atenția asupra celor care au și care nu au succesiunea apostolică: «Trebuie supunere către cei care sunt presbiteri (episcopi și preoți) în Biserică, către cei care au succesiune de la Apostoli, cum am arătat. Aceștia, odată cu succesiunea episcopului, au primit, cu voința Tatălui, darul sigur al adevărului. Ceilalți însă, care sunt lipsiți de succesiunea principală și care și-o adună de oriunde, trebuie bănuți». Tertulian, bun cunoscător și susținător al succesiunii apostolice și dușman neîmpăcat al ereticilor, spune că: «Bisericile se socotesc apostolice, ca urmașe ale Bisericilor apostolice... Așa multe și așa de mari Biserici sunt una, aceea care prin vine de la Apostoli, din care sunt toate. Astfel toate sunt din prima și sunt apostolice, în măsura în care toate-și arată unitatea cu una singură».

În încheierea cuvântului nostru despre Biserică, vom aminti două dintre învățăturile Sfinților Părinți, anume că:

“În afara Bisericii, nu există mântuire” și:

“Cine nu are Biserica de mamă, nu poate avea pe Dumnezeu de Tată”.

În numerele viitoare vom prezenta învățătura de credință ortodoxă despre Ierarhie, despre Preoție, despre datoriile creștinului ortodox, precum și despre alte aspecte ale vieții noastre în Hristos.

SĂRBĂTORILE LUNII AUGUST

1 August, pomenirea scoaterii cinstului lemn al Sfintei și de viață făcătoarei Cruci

Această sărbătoare provine dintr-o rânduială mai veche a Bisericii din Constantinopol. La 1 August, o părtică din lemnul Sfintei Cruci era scoasă din paraclisul palatului împăresc și purtată, cu procesiune solemnă, la Biserica Sfânta Sofia, unde rămânea, spre mângâierea și cinstirea credincioșilor, până la 14 August, când era readusă la palat. Aceasta se făcea, se pare, în amintirea arătării Sfintei Cruci, la biruința marelui Constantin, asupra lui Maxențiu, la podul Milvius, de pe râul Tibru (312), precum și a descoperirii lemnului Sfintei Cruci, de către sfânta Elena, la Ierusalim.

După o altă tradiție, această sărbătoare este legată și de biruință, în aceeași zi, a binecredinciosului împărat Manuil Comnenul (1143 – 1180) asupra turcilor, cu puterea și lumina Cinstitei Cruci a Domnului, ca oarecând Sfântul și marele împărat Constantin.

Împreună cu celelalte sărbători ale Cinstitei Cruci – Înălțarea Sfintei Cruci, la 14 Septembrie și Duminica a treia, a Crucii, din Postul Mare – scoaterea Sfintei Cruci, de azi, ne cheamă la o întâlnire duhovnicească cu taina Crucii și la purtarea, în umbra Crucii Domnului, a propiei noastre cruci, dată nouă, în viață, de Dumnezeu, căruia I se cuvine slavă și ascultare. Amin.

6 August, Schimbarea la Față a Domnului

Domnul nostru Iisus Hristos, în anul al treizeci și treilea, de la nașterea Sa și în al treilea an și cel de pe urmă al propovăduirii Sale, apropiindu-se de patima cea de bună voie, pentru mântuirea noastră, S-a dus în latura Cezareii lui Filip și după cuvintele pe care le-a zis Petru, acolo: "Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu" (Matei 16, 16), a început a spune ucenicilor Săi că se cade să meargă la Ierusalim, să pătimească mult de la farisei, de la arhieriei și de la cărturari și să fie omorât. Din această pricină, ucenicii Săi s-au întristat, dar, mai ales, Petru, care-L oprea pe El, zicându-i: "Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple aceasta" (Matei 16, 22). Atunci, ridicând mâhnirea lor, a fâgăduit unora dintre ei, că, după puținele zile, are să le arate lor Slava sa zicând: "Sunt unii din cei care stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa" (Matei 16, 28). Deci trecând ca la opt zile de la ziua în care a grăit aceste cuvinte, Domnul a plecat în latura Cezareii lui Filip, în hotarele Galileii, la muntele Taborului, mergând după El ucenicii Săi și mult popor.

Dar de vreme ce era obiceiul Domnului Hristos ca rugăciunile cele către Dumnezeu-Tatăl să le facă singur, despărțit de ucenicii Săi, de aceea a lăsat sub munte poporul și pe ucenicii Săi și a luat numai pe trei din ei, pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și S-a suit cu ei pe munte, ca să se roage. Acolo depărtându-Se puțin de cei trei ucenici, osteniți, pe de o parte, de suirea muntelui înalt, iar pe de alta, de lungimea rugăciunii, se luptau cu somnul precum zice Evanghelistul Luca: "Iar Petru și cei ce erau cu el erau îngreuiți de somn" (Luca 9, 32).

Dar când s-au deșteptat bine, Hristos S-a schimbat la Față, strălucind cu slava dumnezeirii Sale. Și au stat înaintea Lui, prin porunca Lui, doi Prooroci, Moise, dintre cei morți, și Ilie din Rai și grăia cu ei despre patima Lui și despre ceea ce avea să se săvârșească la Ierusalim. Din această pricină, Apostolii, deșteptându-se, au văzut slava Lui cea negrăită, Fața cea luminoasă ca soarele, hainele Lui albe ca zăpada și doi bărbați stând și grăind cu El, întru Slava aceea și s-au spăimântat și au cunoscut Duhul Sfânt descoperindu-le lor că bărbații aceia erau Moise și Ilie și au înțeles vorba Lui despre patima Lui Hristos, cea de bună voie. Deci Apostolii stăteau cutremurați, ascultând cele ce se grăiau și îndulcindu-se de vederea Slavei celei dumnezeiești, pe cât putea să îngăduie vederea ochilor trupești, căci atât cât putea firea omenească, le-a arătat lor Domnul. Este cu neputință omului muritor să vadă Dumnezeirea

cea fără de moarte și nevăzută, precum demult i-a răspuns Dumnezeu lui Moise, care se ruga ca să-i arate Slava Feței Sale celei dumnezeiești, la vederea ochilor, zicând: "Nu poate vedea omul Fața Mea și să trăiască" (Ieșire 33, 20).

Deci, sfârșindu-se vorbirea lui Hristos cu Moise și Ilie, și plecarea lor cunoscându-se prin Duh, de Apostoli, i-a părut rău lui Petru că Proorocii vor să se ducă de la vedera lor. El dorea neîncetat acea dulce Slavă a lui Hristos, ca să se îndulcească de vedera cinstiților Prooroci, și a luat îndrăzneală și a zis: "Învățătorule bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie" (Luca 9, 33). Pe când grăia Petru acestea, un nor luminos a umbrat pe Apostoli, înconjurând vârful muntelui aceluia. Atunci Apostolii mai mult s-au temut, că apropiindu-se de Hristos, au intrat și ei în nor, și au auzit zicând: "Aceasta este Fiul Meu cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta să-L ascultați" (Matei 17, 5). Datorită acestui glas, venit de sus, le-a pierit Apostolilor toată puterea de spaima aceea mare și temându-se mult, au căzut cu fețele la pământ. Deci căzând ei, Slava Domnului s-a luat de la vedera lor. Iar Domnul, apropiindu-Se, S-a atins de ucenicii care zăceau la pământ zicându-le: "Sculați-vă și nu vă temeți" (Matei 17, 7). Ucenicii, ridicându-și ochii, n-au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus Hristos, singur. Apoi, pogorându-se ei din munte, Domnul le-a poruncit lor să nu spună nimănui nimic, din cele ce văzuseră.

Pe scurt, la întrebarea, cu ce scop a săvârșit Domnul Schimbarea Lui la Față de pe Tabor, răspunsul Bisericii este acesta: Mântuitorul, știindu-Se pe drumul spre Ierusalim, drumul spre patimă, cruce și moarte și cunoscând omeneasca slăbiciune a Apostolilor, n-a vrut să-Și lase ucenicii doborâți sub lovitură. Cu schimbarea Lui la Față, Domnul a ridicat și a îmbărbătat inima lor, față de sminteala crucii, ale patimilor și morții Mântuitorului; patimile Lui nu vor mai putea să clatine, cu totul, credința unor oameni, care au cunoscut dumnezeirea ascunsă a Învățătorului lor. Patimile și moartea Mântuitorului nu mai sunt un sfârșit, ci dovezi că El S-a dat morții, de bună voie, pentru mântuirea lumii. În cântările ei, Biserica își mărturisește, fără ocol, această înțelegere, zicând: "În munte Te-ai schimbat la Față și pe cât au cuprins ucenicii Țăi, Slava Ta, Hristoase Dumnezeu, au înțeles, că, dacă Te vor vedea răstignit, să cunoască patima Ta cea de bună voie și lumii să provăduiască că tu ești cu adevărat raza Tatălui." (Codacul la 6 August).

15 August, Adormirea Maicii Domnului

Maica Domnului este cea mai înaltă sfințenie omenească cunoscută și cinstită de Sfânta Biserică, iar Adormirea Maicii Domnului este cea mai de seamă dintre sărbătorile ei. Este o sărbătoare pregătită, precum se știe, prin post de două săptămâni. În Sfânta Scriptură, nu aflăm nimic despre moartea Maicii Domnului, în schimb cântările și imnurile de la Vecernia și Utrenia sărbătorii ne vestesc adevărata tradiție a Bisericii în această privință; când a binevoit Hristos, Dumnezeul nostru, să ia la Sine pe Maica Sa, atunci cu trei zile mai înainte, a făcut-o să cunoască printr-un înger, mutarea ei de pe pământ la viața cea cerească. Deci înștiințându-se Născătoarea de Dumnezeu despre aceasta, s-a bucurat, cu bucurie mare, și s-a suit de grabă în Muntele Măslinilor, ca să se roage.

S-a întors, apoi, acasă și a pregătit toate cele de îngropare, încredintând pe vecine că, mutându-se la ceruri, nu numai pe ele nu le va uita, ci pe toată lumea o va cerceta și o va ocroti. Și a împărțit toate veșmintele sale și a luat, apoi, iertăciune de la toți și culcându-se pe pat a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pentru viețuirea în pace. Și binecuvântând pe toți cei de față, și-a dat sufletul în mâinile Fiului și Dumnezeului ei. Și multe vindecări s-au împărțit tuturor celor bolnavi, prin binecuvântarea ei.

Și s-a făcut atunci, tunet mare și au venit de la marginile lumii, ca pe niște nori, toți Apostolii lui Hristos, la casa Maicii Domnului din Ierusalim. Și începând Petru cântarea cea de îngropare, Apostolii

au ridicat patul și au petrecut, până la mormânt, trupul cel primitor de Dumnezeu. Și sosind în satul Ghetsimani și așezând în mormânt trupul Maicii Domnului, Apostolii au zăbovit, acolo, încă trei zile, așteptând pe Apostolul Toma, care din dumnezeiasca rânduială, lipsea.

Și sosind, Apostolul Toma era întristat, că nu se învrednicise să vadă și el chipul adormit al Maicii Domnului, ca și ceilalți Apostoli. Deci, s-a deschis, cu hotărâre de obște, mormântul, pentru el. Și dacă s-a deschis, s-au minunat, că au aflat mormântul fără sfântul ei trup și era numai giulgiul lăsat, ca mângâiere și mărturie nemincinoasă a mutării Născătoarei de Dumnezeu, cu trup cu tot, la ceruri.

Pe scurt, după credința Sfintei Biserici, la Adormirea Maicii Domnului, trupul ei n-a cunoscut putrezirea, care vine după moarte, nici n-a rămas în mormânt. Maica Domnului, cu trupul schimbat, viu și proslăvit, a fost mutată, cu trup cu tot, la ceruri, ca o pârgă a întregii omeniri. Dar, spre deosebire de Mântuitorul, ea a fost dusă la ceruri de îngeri, nu prin puterea ei, ca Mântuitorul. Și acolo se roagă de-a pururi pentru noi. Să avem mare încredere în rugăciunea ei, că ea singură poate vorbi lui Dumnezeu, ca o mamă unui fiu al ei. Dumnezeului nostru slavă!

26 August, pomenirea Sfinților Mucenici Adrian și Natalia (303-305)

Mucenicul Adrian și soția lui Natalia au fost din cetatea Nicomidiei pe vremea împărăției lui Maximian Galeriu, la a doua înconjurare, pe care o făcea împăratul prin împărăția sa, urmărind pe creștini. Dar, ajungând în Nicomidia și intrând în capiștea idolească, împăratul s-a închinat necuraților zei, aducându-le spurcate jertfe împreună cu toți cetățenii, după care a poruncit ca, pe cei ce cred în Hristos, să-i caute și să-i aducă la chinuri.

Și s-a apropiat de mai-marele oștilor, un oarecare păgân și a zis: "Iată, creștinii s-au ascuns în peșteri și eu i-am auzit acolo, în noaptea aceasta, citind și rugându-se Dumnezeului lor." Deci, trimițând ostași, au prins douăzeci și trei de bărbați creștini, ascunși în peșteri și, legându-i în lanțuri, i-au adus în cetate, ca să-i înfățișeze înaintea împăratului. Dar, acolo mărturisind că sunt creștini, Sfinții Mucenici au fost crunt bătuți de ostași, iar împăratul a poruncit ca numele și cuvintele lor să fie scrise în cartea de judecată.

Și pe când se făcea scrierea numelui lor, Adrian, un bărbat cinstit dintre mai marii curții, și care ținea încă de păgânătate, i-a întrebat: "Pentru ce fraților, răbdați aceste nesfuerite și grele patimi?" Și răspunzând ei, au zis: "Ca să dobândim bunătățile ce sunt pregătite de Dumnezeu celor ce pătimesc pentru El, pe care nici auzul nu le poate auzi, nici cuvântul povesti." Deci Adrian, acestea auzindu-le, umilindu-se din dumnezeiescul dar, a zis către scriitori, să scrie și numele lui, cu creștinii, arătând că este bucuros să moară și el împreună cu dâșii. Deci, scriindu-l, l-au băgat în fiare și în închisoare. De acest lucru aflând, Natalia, femeia lui, la început s-a îngrijorat, neștiind pricina întemnițării lui, dar, mai pe urmă, înștiințându-se că pentru Hristos l-au pus în lanțuri și în temniță, îndată, îmbrăcându-se în haine luminate, a alergat la temniță și, intrând înăuntru, i-a sărutat cu bucurie lanțurile de pe grumaji și-l fericea pentru sfântul dor ce a arătat și-l învăța să stea neclintit în chinuri și-i ruga pe Sfinții, cei ce erau împreună cu el, ca să se roage pentru el. Și s-a întors Natalia la casa ei după sfatul aceasta cu Mucenicul Adrian, care a încredințat-o că-i va da de știre, să vină, să vadă sfârșitul său. Și era fericitul Adrian tânăr cu vârsta, având numai douăzeci și opt de ani, și nu trecuseră decât treisprezece luni, de când se căsătorise cu Natalia.

Deci, cu o zi înainte de întâlnirea cu tiranul, Adrian, dând plată păzitorilor, a ieșit și s-a dus să dea el însuși de știre Nataliei, despre ziua sfârșitului său. Dar ea, văzându-l, i-a închis ușa, gândind că el a fugit de chinuri și s-a lepădat de Hristos, și-l muștra, făcându-l fricos și iubitor de dezmiertări. Și zicea: "Ce voi face eu, care m-am însoțit cu acest păgân? Nu m-am învrednicit de cinstea de a mă numi soția

unui Mucenic că, iată, sunt o ticăloasă femeie, a uni bărbat lepădat de Dumnezeu.” Iar fericitul Adrian, stând, bătea în ușa zicând: ” Natalia, doamna mea, deschide, căci n-am fugit de chinuri. Eu am venit precum ți-am făgăduit, să te iau, ca să vezi sfârșitul nostru, chezășuind Mucenii pentru mine, și trebuie să fii acolo, la ceasul hotărât.” Acestea auzindu-le Natalia, îndată, i-a deschis ușa cu bucurie și îmbrățișându-se, s-a dus cu el la tiran. Și, intrând în temniță, Natalia săruta lanțurile Sfinților și ștergea cu pânză curată, rănilor lor, aducându-le pe cât se putea, ușurare durerilor.

Deci, adus fiind Sfântul Adrian la împărat și mărturisind pe Hristos, că este Dumnezeu cel adevărat, l-au pus cu fața în jos, l-au bătut cu toiege și întorcându-l cu fața în sus, atâta a fost de bătut pe pânțele, încât i se vedeau și măruntaiele; după aceea, i-au tăiat mâinile și picioarele. Și fiind el în temniță, împreună cu ceilalți Sfinți, s-a înștiințat împăratul că cei legați au slăbit cu totul și sunt aproape de moarte. Atunci, a dat poruncă să se aducă în temniță o nicovală și un ciocan de fier, ca să le zdrobească fluierile picioarelor și mâinile și așa să moară. Acestea văzându-le, Natalia îi ruga pe ucigași să înceapă cu Adrian. Și ucigașii ascultând-o, ea îl ruga pe Adrian să rabde cu tărie. Și îndată din acea durere mare, Sfântul Adrian și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, poruncind necuratul împărat ca trupurile Mucenicilor să se ardă cu foc, fericita Natalia a ascuns în taină, mâna bărbatului ei, ca să nu fie aruncată în foc. Dar, stingându-se focul de un potop de ploaie cu tunete și fulgere înfricoșătoare, unii slujitori ai stăpânirii au fugit, în timp ce alții mureau uciși de trănete. Iar un om credincios, anume Eusebiu, luând moaștele Sfinților și punându-le într-o corabie mică, le-a adus la Arghiropol și le-a așezat într-o Biserică, aproape de Vizantia. Acolo, mergând mai pe urmă Natalia, și-a dat sufletul lui Dumnezeu, sfârșindu-și alergarea ei mucenicească și fără de sânge, ca una ce a pățimit mult, slujind pe Mucenici și fugind din casa ei, pentru întreaga curăție. Și a fost îngropată lângă moaștele Mucenicilor.

Pentru rugăciunile Sfinților Tăi Mucenici, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! Amin!

DIN VIAȚA PAROHIEI

Seară românească la Otaki. La sărbătoarea Sfântului Ilie, în după-amiaza zilei de sâmbătă 20 Iulie 2013, la Casa Română din Otaki, pe Autostrada 1, ce duce spre Auckland, la aproape 80 de kilometri de Wellington, s-a trăit o adevărată seară românească. La invitația familiei Dragoș și Carmen Mihăilă, alături de alte câteva familii de români, am putut gusta la propriu, o bucată din România noastră de acasă.

Atmosfera a fost deosebită pentru că, într-o ambianță sonoră cu cântece populare românești, între povestioare și glume, am putut gusta un pahărel de țuică și un aperitiv cu bucate tradiționale, ce ne-au dus cu gândul în locurile natale.

Am degustat apoi și un pahar de vin roșu, un Merlot veritabil, făcut din struguri din plantație proprie, după o veche rețetă românească. Bucuria noastră a fost și mai mare să vedem că La Casa Română au venit și câteva familii de neo-zeelandezi, să ia cina și să se bucure și ei, pe lângă mâncarea noastră tradițională, de o primire călduroasă ca la români. Deși noi suntem musafiri aici, chiar și neo-zeelandezii se simt tratați ca niște oaspeți de seamă și rămân cu o amintire caldă românească în suflet.

La masă, de asemenea, s-a adus și o pâine rumenă, cu un gust deosebit, coaptă pe vatră, în cuptorul cu lemne, de o calitate rară, ce se află aici.

Capodopera serii a fost pizza cu gust ales, atât cu șuncă și mozzarella și ardei gras și brânză fetta, cât și pizza-desert cu nucă și miere de casă și ciocolată cu zmeură, făcută din toată plinătatea sufletelor acestor români adevărați.

Călătorul ostenit de drum trebuie să se oprească aici, cel puțin pentru vreo două ceasuri, să-și tragă sufletul și să-și aline dorul de casă.

Mulțumim din suflet pentru primire și ne bucurăm că veșnicia, care s-a născut în satul românesc, continuă să trăiască și pe pământ neo-zeelandez!

Duminică, 21 Iulie 2013. Astăzi s-a ținut ședința Adunării Parohiale Extraordinare, în care s-a discutat despre: adoptarea Statutului Parohiei, care a fost alcătuit în conformitate cu Statutul Episcopiei Australiei și Noii Zeelande din 2010; consultarea Adunării Parohiale în legătură cu raportul Arhitectului, privitor la lucrările de rezistență necesare la Biserica noastră; alcătuirea unui web-site pentru Parohie.

În urma discuțiilor și a prezentării câtorva puncte de vedere, s-a trecut la votarea Statutului, care a fost adoptat prin votul majorității, cu 36 de voturi pentru și 12 împotriva.

În privința raportului Arhitectului, majoritatea a fost de acord să se procedeze la întocmirea unui deviz de lucrări pentru a aduce rezistența complexului de clădiri la 67% după normele Consiliului Local al Orașului Wellington.

Pentru web-site-ul Parohiei, cu bucurie, am fost asigurați că pentru început, se va ocupa de alcătuirea paginii de internet și de administrare, domnul Dragoș Mihăilă.

Mulțumim cu această ocazie tuturor credincioșilor Parohiei noastre pentru tot sprijinul și pentru marea dovadă de unitate, după multe încercări și ispite, în ciuda diferențelor de opinie! Prin unirea tuturor în Hristos și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, împreună vom face lucruri mari pentru viitor și pentru urmași! Dumnezeu să fie cu noi cu toți!

ÎNVĂȚĂȚURI DUHOVNICEȘTI

Taina cuiei

A fost o dată un părinte...

Care avea un fiu tare neascultător. Și oricât l-ar fi muștrat, fiul nu voia nicidecum să-și asculte tatăl. Și cu cât tatăl îl sfătuia și îl îndemna la bine, cu atât fiul era mai neascultător. Îl învăța de bine în fiecare zi și ajunsese, bietul părinte, să se roage de fiul lui ca să-l asculte, să se facă cuminte, să se abată de la rău și să facă binele.

Dar nu era zi în care fiul său să nu iasă din casă în lume și să nu facă vreo faptă rea, sau să nu facă vreun rău cuiva. Se înrăise fiul neascultător atât de mult, încât toți oamenii îl arătau cu degetul pe sărmanul tată și îl făceau de ocară că nu știa să-și povățuiască sau să-și pedepsească fiul.

Iar tatălui i se rupea inima când auzea și vedea toate acestea. Ce putea să facă? Să-l alunge? Dar, s-ar fi pierdut și s-ar fi prăpădit în mijlocul lumii. Să-l omoare? Nu putea face nedreptatea asta înaintea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu îi dăduse un fiu, din carnea și din oasele lui.

De aceea, pentru că orice neascultare și orice răutate a fiului sfâșiau inima părintelui său, s-a hotărât tatăl să bată câte un cui în ușa casei. Din zi în zi apărea câte un cui în ușă, dar fiului nu-i păsa. Și așa se face că într-o zi, după un oarecare timp, când fiul a venit acasă, nu a mai văzut mânerul ușii de mulțimea cuielor. Înfuriat peste măsură, a spart ușa cu piciorul, dar când a intrat, l-a văzut pe tatăl său zăcând căzut jos lângă pat. Atunci fiul s-a speriat pentru prima oară în viața lui, atât de rău, încât într-un suflet, s-a aplecat și l-a luat în brațe pe părintele său și l-a așezat pe pat. Părintele abia mai răsufla...

-Tată, ce ai? De ce ești bolnav?

-Din cauza cuielor bătute de tine prin ușă în inima mea... spuse tatăl abia respirând.

Atunci fiul a fugit afară și, luând în grabă un clește, a început să scoată cuiule, unul câte unul. După ce a scos și ultimul cui, a alergat bucuros strigând către tatăl său:

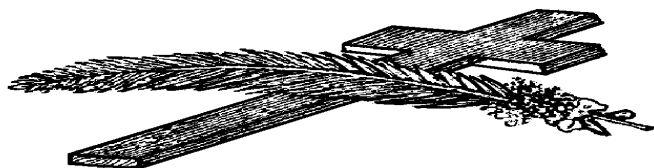
-Tată, tată, am scos toate cuiule!!!

Cu o ultimă suflare, tatăl zise:

-Bravo, fiule! Ai făcut o faptă bună! Dar... cu găurile ce faci?... Apoi își dădu sufletul.

Așa batem și noi câte un cui în fiecare zi în mâinile și picioarele lui Hristos, prin răutățile și neascultările noastre de cuvintele Lui.

Pentru că mai e și azi câte un părinte...

PAGINA GOSPODINELOR

Ardei umpuți de post

Ingrediente:

➤ 12 ardei grași;	➤ 2 morcovi;
➤ 1,5 kg. cartofi;	➤ Bulion, vegeta.
➤ 2 cepe;	➤ Verdeță (pătrunjel).

Mod de preparare:

Cartofii curățați se taie cubulețe și se pun la fiert. Între timp se prepară sosul: ceapa și ardeii se toacă mărunt, iar morcovii se dau pe răzătoarea cu dinți mărunți, se pun la călit în tigaie, se adaugă bulionul și vegeta și se mai lasă câteva minute pe foc. Se ia de pe foc și se pune verdețea.

Cartofii fierți se pasează ca pentru piure, se adaugă sosul peste ei și se amestecă bine. Cu această compoziție se umplu ardeii curățați, se pun în tavă, cu ulei sau margarină și se dau la cuptor până când ardeii sunt rumeniți pe toate părțile.

Din compoziția rămasă se poate servi lângă ardei, împreună cu castraveți acri sau gogoșari.

Poftă bună!

Prăjitură cu gem de prune și nucă

Ingrediente:

➤ 350 gr. făină;➤ 100 gr. zahăr;➤ Sare;➤ 15 gr. praf de copt;	➤ 200 gr margarină;➤ 1 borcan mic gem de prune;➤ 100 gr. nucă măcinată.

Mod de preparare:

Se amestecă într-un castron făina, sarea, praful de copt și zahărul. Margarina se taie cubulețe mici și se adaugă peste făină și se frământă până se obține un aluat sfărâmicios.

Două treimi din aluat se pun în tava tapetată cu ulei sau margarină; se pune peste aluat gemul și nuca macinată, se adaugă restul de aluat întins peste cel din tavă și se dă la cuptor preîncălzit la 180°C pt 30 - 40 min.

Se servește după ce se răcește.

Pentru alte idei și sugestii despre gătit, așteptăm propunerile dumneavoastră pe adresa de e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com sau la Biserică.

Pagină realizată de Doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

A tăia frunză la câini = a face un lucru nepotrivit, lipsit de sens; a pierde vremea.

Expresia, aparent de domeniul absurdului, ia naștere în rândul păstorilor transhumanți care taie frunză pentru capre și oi. Metoda suplimenta sau chiar suplinea stocurile de fân pentru iarnă. Pentru aceasta se sădeau sălcii ale căror ramuri se tăiau spre sfârșitul verii. A tăia frunză la câini era deci exprimarea ironiei față de cei cu mai puține animale, adică mai săraci. Măcar un câine tot aveau aceștia, ca toții ciobanii, așa că gura lumii îi taxa, sugerând efectuarea operațiunii de tăiere a ramurilor în beneficiul câinelui. Iată bine reprezentat aici și tiparul mental al sărăciei exprimate prin lipsa de animalele producătoare și înlocuirea lor cu câini sau pisici.

Nu este exclusă nici aprecierea privitorului la vederea ciobanului însoțit de câine în cursul acestei operațiuni puțin ciudate. Este lesne de imaginat scena omului care se îndeletnicește cu tăiatul ramurilor de salcie, urmărit cu jumătate de ochi de câinele său tolănit la umbră și impactul ei asupra privitorului neavizat.

Ieșită din mediul păstoresc, expresia a ajuns arhicunoscută. “Sărăcia de el se ține ca praful după câine. Umblă pe drumuri tăind câinilor frunză” – Povestea vorbii (Anton Pann). La Marin Preda, pe de altă parte, are rolul de a scurta șirul întrebărilor puse de dragul conversației “ – Și ce faci tu, Niculae, acolo la raion?!...- Ce să fac....tai și eu frunză la câini! – Ce vorbă ai și tu, zise Stela lui Jugravu. Îi e drag omului să te asculte” – Moromeții.

În aceeași notă, a întreprinderii unui lucru inutil, se folosește și expresia „a duce câinii la apă”.

Nasul mare și cocoșa

Adaptare după Anton Pann

Se zice c-a fost o dată un crai oarecare
Ce avea din fire un nas foarte mare;
El își vedea bine cusurul ce-l are,
Dar tot gândea că poate i se pare.
Supușii și alții pe care el îi întrebăse,
Că îi șade bine, îl încredințase.
Că cine-ndrăznește, la unul mai mare,
Să-i spună de față cusurul ce-l are?
Tot pe acea vreme și-n acea cetate
Era o cocoană gheboasă în spate,
Ce o amăgiseră lingăii să crează
Că ea e în lume cea dintâi rază!!!
Cu poezii, versuri, o încoronase
Și ea se ținea zână! Așa se-nfumurase!
Aceasta se duse la craiul o dată,
Cu alt oarecine având judecată,
Și văzând că hatâr ei craiul nu-i face
Și să-i țină partea după cum îi place,
Înterupând cuvântul, zice cu mirare:
-Vai de mine! Cât ai nasul de mare!

Pe crai, cu așa vorbă, îl împunse,
Dar deocamdată nimic nu răspunse.
Ea însă, părându-i că nu auzise,
Între alte, vorbe iară îi mai zise.
Craiul, și aceasta o-nghiți cu noduri,
Ea nu-nceta însă, de a-i da tot bolduri.
Și mai zise iarăși: -Ce ciudat îmi pare!
N-am mai văzut încă astfel de nas mare!
Se încruntă craiul și zise: -Cocoană!
Știi că ești cu totul o ciudată persoană?
-Ce îmi tot spui mie că-mi e nasul mare
Și nu-ți vezi cocoșa ce-o porți în spinare?
Să judeci pe-al altui, nu ți-e greutate,
Că cele ale tale îți stau, doar, în spate!
Plecând ea să meargă și el ieșind în tindă,
Zise craiul iară, privind în oglindă:
„-Nu a fost minciună, ce a zis oarecine,
Că greu se cunoaște, cineva pe sine!“

PAGINA COPIILOR

Câinele și cățelul

de Grigore Alexandrescu

"Cât îmi sunt de urâte unele dobitoace,
Cum lupii, urșii, lei și alte câteva,
Care cred despre sine că prețuiesc ceva!
De se trag din neam mare,
Asta e o-ntâmplare:
Și eu poate sunt nobil, dar s-o arăt nu-mi place.
Oamenii spun adesea că-n țări civilizate
Este egalitate.
Toate iau o schimbare și lumea se cioplește,
Numai pe noi mândria nu ne mai părăsește.
Cât pentru mine unul, fieștecine știe
C-o am de bucurie
Când toată lighioana, măcar și cea mai proastă,
Câine sadea îmi zice, iar nu domnia-voastră."

Așa vorbea deunăzi cu un bou oarecare
Samson, dulău de curte, ce lătra foarte tare.
Cățelul Samurache, ce ședea la o parte
Ca simplu privitor,
Auzind vorba lor,

Și că nu au mândrie, nici capricii deșarte,
S-apropie îndată
Să-și arate iubirea ce are pentru ei:
"-Gândirea voastră, zise, îmi pare minunată,
Și sentimentul vostru îl cinstesc, frații mei."

-"Noi, frații tăi? răspunse Samson plin de mânie,
Noi, frații tăi, potaie?!
O să-ți dăm o bătaie
Care s-o pomenesci.
Cunoști tu cine suntem, și ți se cade ție,
Lichea nerușinată, astfel să ne vorbești?"
-"Dar ziceați..." - "Și ce-ți pasă? Te-ntreb eu ce
ziceam?"

Adevărat vorbeam,
Că nu iubesc mândria și că urăsc pe lei,
Că voi egalitate, dar nu pentru căței!!!"

Aceasta între noi adesea o vedem,
Și numai cu cei mari egalitate vrem.

Ghicitori

*Am un copac cu patru crengi;
Una înverzește;
A doua rodește;
A treia veștejește;
A patra se usucă.
(lunA)*

*Din pământ mă nasc;
În apă mor;
În aer mă veștejesc;
Și la foc mă întăresc.
(adimăărăC)*

Cântec pentru mama

*Cine vă îngrijește,
Cine vă iubește,
Zi de zi muncește
Pentru a vă crește?
Ne dăm seama,
Este mama.
De sunteți vreodată
Triști sau supărați,
Cine vă sărută*

*Ochii înlăcrimați?
Ne dăm seama,
Este mama.
Basmă minunate
Cine povestește,
Jucării frumoase
Cine dăruiește?
Ne dăm seama,
Este mama.*

Povestea creionului

Copilul își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întrebă:

- Scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă? Sau poate e o poveste despre mine? Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

- E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar placea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la el.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!

- Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există cinci calități la creion, pe care dacă reușim să le menținem, vei fi totdeauna un om care trăiește în bună pace cu lumea.

Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiți niciodată că există o Mână care ne conduce pașii. Pe aceasta Mână o numim Dumnezeu, că El ne conduce totdeauna conform dorinței Lui. A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea. Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi să suporti unele dureri, pentru că ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim guma pentru a șterge ce era greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este necesar este faptul că ne menținem pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, îngrijește-te de ce se întâmplă înăuntrul tău. Și, în sfârșit, a cincea calitate a creionului: lasă totdeauna o urmă. Tot așa, să știi că tot ce faci în viață va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Pagină realizată de Doamna Preoteasă Mariana Floroiu

Pagină de Meditație

În încheierea Revistei noastre, vă propunem ca temă de meditație, o poezie contemporană.

Repetabila povară

de Adrian Păunescu

*Cine are părinți, pe pământ nu în gând
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminți,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.*

*Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii și de-atât nenoroc
Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.*

*Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei,
Care știu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, și ce chin, cât nesomn!
Chiar acum, când scriu, ca și când aș urla,
Eu îi știu și îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, și de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni
Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit triști în casele lor...
Între ei și copii e-o prăsilă de câini,
Și e umbra de plumb a preazilnicei pâini.*

*Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.*

*Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinți? Mai au dâșii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii..*

*Umiliți de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orașel, într-o zare de sat,*

*Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși,
Și ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.*

*Cine are părinți, încă nu e pierdut,
Cine are părinți are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem și noi însine ai noștri copii.
Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și în genere sunt și nișel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.
Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simți și ei știu că-i așa
Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...*

*Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus
Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împrutina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii,
Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Și de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deși plouă mereu, deși pururi a nins,
De Ce lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.*

